

(א) מנחות נד: עירובין
 ג. תוס' דדמאי פ"ח
 הלכה י (ג) ונבט"י
 והפרי: מקודשת וכלל"י,
 עירובין ג. נכרות
 ס: (ד) וצ"ל רבה כ"א
 בעירובין (אמנם בנכרות
 רבא), (ה) ע"י תוס' נכרות
 פ ע"כ ד"ה אפשה; נכסו"ד
 (במשך לע"פ), (ו) ג"ז
 שם, (ז) מנחות ע"ג: עירובין
 ג, (ח) ובעירובין ובמנחות
 שם איתא ר' יוחנן וצ"ל,
 (ט) [לקמן פד:]: יבמות כג,
 (י) לעיל ט, (יא) ונבט"י:
 טספ: להו, (יב) כ"ב קמג.
 [ע"ש תוס' ד"ה ר"י אמר
 קנה מנחה], (יג) [בדפ"ר:
 שיתקנו], (יד) [בדפ"ר:
 חזן], (טו) ע"י עירובין
 ג ע"ה מודה עשירי,
 ומנה"ש שם, (טז) וצ"ל
 קרינו, (יז) ע"י, (יח) וצ"ל
 בבת אמת, (יט) וצ"ל בזה
 אחר זה, (כ) וצ"ל תחלה.
 (כ"א) וצ"ל לכולם
 (ע"י), (כ"ב) וצ"ל
 (ע"י), וצ"ל בדפ"ר,
 (כ"ג) וצ"ל אחר, (כ"ד) וצ"ל
 כה"ש שכת"י, (כ"ה) [לקמן
 סמ ע"ה],

תורה אור השלם

1. כי יקח איש אשה
 ובקלה ויהיה אם לא
 תמצאן וכן בעניני בני מצא
 בה ערות דבר וקח לה
 ספר ברייתא ונתן בקדה
 ושלקה מביתה:
 דברים כד א

הגהות הב"ח

(א) נב" פלגא פלגא
 דמיטעא: (ב) רש"י ד"ה
 לא קדשו וכו' בעירובין.
 י"ב פ' ע"ג דף כ"ד א' וז"ל
 נמי כפי' אלו קשרים דף
 ק"ז:

תוס' ר"י הזקן

תיפוק לי. דאפילו לא
 קידש ולא איתת מהן
 הויאל ויא פירש אלו
 אינה מקודשת ליהיה
 דהא לא ידעין איוו היא
 אחות אשה. לדברי רמי.
 דמוק' לקרא לקדש
 שיהיה כאתח. קידושין
 שאין מסורין לביאה. כגון
 שאמר אחת מנכתיב
 מקודשת דהא לא ידעין
 [איוו], או אמר לאחיות
 אחת מכס מקודשת
 וקבלה האחת בשליחות
 חברתה שאינו יכול לישא
 אחת מהן שמא אחות
 אשתו היא. את וחמור.
 נתן מתנה לנולד ולעובר
 שבכמי אמו או לחמור
 שאמר קני את וחמור,
 לרב המונגא אינו קונה
 כלום גם הנולד שהיה לא
 הקנה לזה בלא זה, וחמור
 או (עבר) [עובר] לאו בני
 קנין יננה, הכא בני לא
 קיש האחרות אלא כמו
 שקיש האחיות והאחיות
 אינן מקודשות דכל שאינו
 בזה אחר זה אפילו בבת
 אחת אינו.

האיש מקדש פרק שני קידושין

נא.

**עין משפט
 נר מצוה**

קבא א מ"י פ"א מהל'
 מעשר הלכה יד'
 סמג ע"ין קלה שר"ע יו"ד
 סי' שלף סתף עו:
 קבא ב מ"י פ"ח מהל'
 נכרות הלכה ד:
 קבא ג מ"י פ"ג מהל' א:
 קבו ד ה מ"י פ"ב
 מהלכות פסולי
 מוקדשין הלכה טו:
 קבו ו מ"י פ"ע מהל'
 אשות הל' ג ג סמג
 עשין מח טו"ע א"ה"ע סי'
 מה סתף ב:

מוסף רש"י

המרבחה במעשרות. אחד
 מממש או משמיה,
 פירוטו. שפילק לגד
 אחד, חולין ממוקדשין,
 אצל המעשרות שנתן
 ללו ממוקדשין, שהרי
 טבל מעשר בזה כשנתן
 קש השמיני לא תל
 ע"ה המעשר אלא על
 ההוא למעשה והשאר
 טבל הוא, דלמעשה כצדקה
 אמר רחמנא שיעור אחד
 מעשרה, ולא דמי לתורה
 שנתנה צעין יפה וצעין
 רעה וצניעות, דכחמיה
 לא כתיב בה שיעור (שורבין
 ג. ובתי"א מנחות טד).
 ואמאי. פירוטו ממוקדשין,
 יצא כל שאינו בזה
 אחר זה, דלילו הוא
 מפרש מעשר הכללמי
 והדר שקל מו וקרייה
 עליה שם מעשר על חולין
 שנתקנו כבר לא חיל עליה
 שם מעשר, והשאר נמי
 כ"י אפריש האי תופיה
 ע"ה מעשר לא לחול שם
 מעשר אפילו על החלו
 למעשר (שורבין ג). שאני
 מעשר. דלתי פירוטו
 ממוקדשין דעל כל גרגר
 וגרגר שבו תל השם עליו
 לפי חשבון החלו למעשה,
 כגון הפריש אחד מתמשה
 קדש כל גרגר חלו, דאי
 אמר תתקדש פלגא
 פלגא דחיתתא קדשה.
 והאי כיון דלפריש כפלים
 וקרא עליה שם מעשר
 כמאלו דלמתי מקדוש כל
 שיתקנה ללגלג (שם). והרי
 מעשר בהמה דליכא
 לחצאין. דאי אמר חיי
 טלה זה חולין והתני מעשר
 לא אמר לטם לקדש
 לחלוין, דכל אשר יעבור
 תחת השטט העשירי יהיה
 דהו אמר רחמנא, יהיה
 טלו קדוש לטם מעשה,
 וליחא נמי בזה אחר
 זה. שטס קרא לנשירי
 עשירי ולחתי עשר עשירי
 אינו קדוש, וכי קרא לטס
 עשירי בבת אמת אמרין
 דהו מנייהו מעשר גמור,
 דלמך רכה עשירי וחד
 עשירי ומעורבין זה בזה,
 דהו מנייהו מעשר וידיך
 חו אמר עשר שקראו
 עשירי, ואילו היה דע ביה
 כגון שטעה וקרא לנשירי
 תשיעי ולחתי עשר עשירי
 קיימא לן דעשירי מעשר

המרה נמעשרות. המפריש אחד מחמשה שמונה ארבעה לחולין
 כלל זה ומדה חמישית למעשר: **מעשרותיו מקולקלין.** דטבל ומעשר
 מעורבין זה בזה שהכרי כולו טבל הוה וכשמנה ארבעה לחולין לא
 היה לו ליטול מן הכרי למעשר אלא חצי מדה חמישית והוא הפריש
 מדה שלמה ושם מעשר לא חל עליו
 אלא כפי חשבון ונמלל השאר טבל
 ואסור לכל אדם עד (ט) שיתקנה ואם
 איתא דכל שאינו בזה אחר זה אינו צבת
 אחת כלל אמאי פירוטו ממוקדשין ולמה
 חל שם מעשר אפי' לפי חשבון הרי
 אינו בזה אחר זה שאם הפריש פעם
 אחת וחזר והפריש לא היה שם מעשר
 חל על האחרון: **דאם אמר תסקש**
פלגא פלגא דחיתתא קדשה. הלכך
 כשהפריש צבת אחת יותר מכשיעור
 יש לו למעשר לחול על כל חטה וטטה
 לפי חשבון ואיכא למימר דנתפשו
 כולהו לפי חשבון אצל גבי אחיות ליכא
 למימר נתפשו קלת קידושין אצל חדא
 וחדא: **דליכא לחלוין.** כשמנה תשעה
 אינו יכול להוציא שנים ולומר חצי כל
 אחד יהא מעשר ויקרב לחלוין וליתא
 נמי בזה אחר זה שאמר שקרא לעשירי
 עשירי (ו) וחזר וקרא לחתי עשר עשירי
 אינו קדוש: **ואחד עשר מעורבין.**
 אחד מהן מעשר גמור אצל אינו ידוע
 אחיזה הוא והשני שם שלמים עליו כדון
 אחד עשר שקרא עשירי אחר שטעה
 וקרא לעשירי תשיעי דק"ל שהוא
 שלמים דלקמן האי הו נמי שלמים
 שהרי אחד עשר זה אף הוא אחר
 קריאת תשיעי נקרא עשירי והרי הן
 מעורבים ויעו עד שיקראו (ו) ויציה
 בהמה חולין ויחמר כ"מ שהן שלמים
 יהא מחולל על בהמה זו ויקרב זו
 שלמים והשנים נאכלין לצעלים ששניהם

קידושין שאין מסורין לביאה רבא אמר לא הוו קידושין. פי'
 בקונטרס דכתיב ובעלה דצעין ראוין לציאה וקשה
 דהא חייבי לאוין אינם ראוין לציאה ותפסי בזה קידושין (ט) לכך נראה
 לפרש קידושין שאין מסורין לציאה כלומר שאיסור הציאה ע"י קידושין
 והיינו היכא דקידש אחת משתי
 אחיות כסמך שמקודש הקידושין
 היתה כל אחת מהן מותרת ועכשיו
 ע"י הקידושין נאסרו שתיהן אצל
 חייבי לאוין איסור הציאה לא צבה
 ע"י הקידושין שהרי מקודש לכן
 נאסרו צדיאה כמו אחר הקידושין:
 האחד

(א) ואמר (ב) רבא ב"צאו שנים בעשירי וקראן עשירי עשירי
 זה בזה (ג) שאני מעשר בהמה דאיתיה במעות (ד) דתנן יקרא לתשיעי עשירי
 ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שלשתן מקודשין הרי תודה דליתא במעות
 וליתא נמי בזה אחר זה ואיתמר (ה) תודה שנשחטה על שמונים חלות חוקיה אמר
 קדשי לה ארבעים מתוך שמונים ור' יוחנן אמר ילא קדשי לה ארבעים מתוך
 שמונים לאו איתמר עלה אמר (ו) ר' יהושע בן לוי ה"הכל מודים כל היכא דאמר
 קדשי לה ארבעים מתוך שמונים קדשי לא יקדשו ארבעים אלא אם כן
 קדשי שמונים לא קרבו גדול קא מיכוון ורבא למה ליה לשנויי כרבה תיפוק
 ליה קידושין שאין מסורין לביאה נינהו לדבריו דרבי בר חמא קאמר:
 (ז) איתמר קידושין שאין מסורין לביאה אביי אמר והו קידושין רבא אמר
 לא הוו קידושין אמר (ח) רבא בר אהינא אסברא לי יכי יקה איש אשה
 ובעלה קידושין המסורין לביאה הוו קידושין קידושין שאין מסורין לביאה
 לא הוו קידושין תנן המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה כאחת אינן
 מקודשות הא אחת מאשה ובתה או מאשה ואחותה מקודשת ואמאי קידושין
 שאין מסורין לביאה נינהו תיובתא דרבא אמר לך רבא ולמעמך אימא
 סיפא מעשה בחמש נשים ובהן שתי אחיות וליקט אחד כלכלה של תאנים
 ושלחן היתה ושל שביעית היתה ואמר הרי כולכם מקודשות לי בכלכלה זו
 ואמרו חכמים אין אחיות מקודשות אחיות הוא דאינן מקודשות הא נכריות
 מקודשות ה"ד אימיא דאמר (ט) כולכם קני (י) את וחמור הוא ואת וחמור לא קנה
 אלא

ואם לאו כדלמי ויהא הכא דאינו בזה אחר זה דלילו קרא לעשירי עשירי לא קדש אחד עשר כלל וכי
 (י) קראו בהדי חשבי חד מנייהו מעשר לפיכך את התשעה: **שאינו מעשר דחיתתא נעוטה.** אם טעה מלקרות העשירי בשמו הו מעשר דתנן
 [קרא] לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר צבת אחריו של זה קרא עשירי (עד) שלשתן מקודשין וסוף המשנה תשיעי נאכל צמנו והעשירי
 מעשר ואחד עשר קרב שלמים וליף לה מקראי הלכך כי היכי דחל שמו על הטעות חל נמי כי נפיק אחד עשר צדיה ולא הפסיד העשירי
 את שמו כדן אצל קידושין דלינתהו צטעות אינו (א) בזה אחר זה בכל מקום שאינו (ב) צבת אחת: **וארי חודה.** לחמי מודה: **וליתנהו צטעות.**
שטס שטט מודה על ארבעים חלות ומכיון לשחורות ונמללו צבנות שאינן אונן שצדעתו לא קדשו דתנן (מ"ד דף ל"א). הקדש טעות צ"ט
אומרים הקדש וצ"ה אומרים אינו הקדש: ולינתהו בזה אחר זה. שטס שטטה על ארבעים חלות וחזר ולאמר על ארבעים אחרות יקדשו
 גם אלו עם אלו לא קדשו שהתודה טעונה ארבעים חלות כדלמרינן צמנחות (דף ע"ו). ושחיתת הוצח מקדשתן קדושת הגוף כדלמרינן התם
 (דף ע"ח): **קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא צוציחה דהאי קרבנו צלחם משמע דכתיב על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו וגו': על שמונים**
חלות. הציא אלאה לעזרה שמונים: **קדשו ארבעים מסוך שמונים.** ויואל ידי מודתו והתם מפרש היכי (י) מתאללים: **לא קדשו.** קא סלקא דעתך
 דכרבה פליגי דלמך כל שאינו בזה אחר זה אינו צבת אחת ומקשי לה מדחוקיה שהיה רצו של ר' יוחנן כדלמרינן (י) בעירובין (דף כ"ד).
 גבי סנדל שנפסקה אחת מתרסותיו: **היכא דאמר וכו'.** כלומר היכא דלא נתכוון שיקדשו אלא ארבעים ואת השאר הציא לאחיות
 שצ"ה לצדו או יעמלו אלו יהו אלו תחתייהן: **לא יקדשו.** כלומר לא נתכוון שיקדשו ארבעים צלח שמונים שצדקנהו ואמר (י) לכלולכם)
 נכתיובתי: **לא קדשו.** כדכרז דל שאינו בזה אחר זה אינו צבת אחת: **בססמא.** ששטח סמס והלך לו: **לאחיות מסכוין.** ולא
 היה צלבו אלא על ארבעים: **קרבן גדול.** ועל כולם היה לבו: **ורבא למה ליה לשנויי.** לעיל טעמא דמתני' דקתני אינה מקודשת
 כדכרזה: **טיפוק ליה.** דאפי' לא קידש אלא אחת מהן אלא שלף פירש איוו היא אית ליה לרצה דלנינהו מקודשת דקידושין שאין מסורין
 לציאה הן שאין ידוע אחיזה מהן אחות אשה ושמעין ליה לרצה דלמך לקמן קידושין שאין ראוין לציאה אינן קידושין: **לדבריו דרמי בר**
חמא קאמר לה. לדיך דילפת ליה מהאי קרא לא תוקמא לקרא צבת אחת דקשיא וכברתו אלא אוקמי בזה אחר זה והדר מיפוק לך צבת
 אחת דמתני' מנייהו וציה משום דכרזה: **איסמר גרס:** **קידושין שאין מסורין לביאה.** קידש אחת משתי אחיות ולא פירש (י) אחיזה מהם דאין
 יכול לישא אחת מהן דשמתא וזו היא אחות אשתו: **צר אהינא אסברא לי.** הבייני דבר זה שיכולני להציא לו ראייה מן התורה: **כי יקה איש.** דהיינו
 קדוש זה אפי' צבת אחת אינו: **הא אחת מאשה וצסה.** וכל פירש מקודשת: **הא נכריות.** שעממה מקודשות: **קני את וחמור הוא.** נתן מנתות
 לנולד ולעובר צבמעי אמו שאינו קונה כלום גם הנולד אינו קונה שהרי לא הקנה לזה צלח זה והכא נמי איכא חדא דלא חווא ליה כלל:

ואחד עשר קרב שלמים, ומה בין שלמים למעשר, השלמים טעוין סמיכה ונפסיס ומנופת חוה ושוק ונפדין צמוזין ומתורקן קריבה, מה שאין כן צמעשר, והשתא דקראן צבת אחת ולא ידע הי עשירי גמור וחי אחד עשר שנקרא
 עשירי, צעו מרייהו מנופת חוה ושוק וסמיכה, ולבי אומר דליו מנכך על התנופה ועל הסמיכה דלא ליהי צרכה לצעלה, ונפסיס יבא נכף קרבן אחד על מנאי ויאמר אם זה שלמים ייזו על זה ואם לא יהיו על חבירו, אלמלא
 מנחל שם מעשר אחד מנייהו שמע מנייהו אפי' דלא קדש אחד עשר אם קרא לעשירי עשירי דהו עשירי וקרא לחתי עשר עשירי, ונפסיס יבא נכף קרבן אחד על מנאי ויאמר אם זה שלמים ייזו על זה ואם לא יהיו על חבירו, אלמלא
 מעשר בהמה דאיתיה בטעות. כגון אם טעה בעשירי וקראו תשיעי וקראו לחתי עשר עשירי, קדוש אחד עשר משום קריאת השם וקרב שלמים, דתנן קרא לתשיעי כו'. ובפסיק צמרה דכריות (סס) וליפין מקראי, הלכך כי
 קראן לחתי לא מעבד י"א על העשירי מנחול עליו שם גמור, דהא י"א נופיה ומנין דקדוש בקריאת שם מעשר כגון היכא דקרייה לעשירי שלפניו תשיעי (שורבין ג). והרי תודה, דלמהו מודה מ' חלות דלמך צמנחות (נ"ו),
 דליתא בטעות. אם הפריש לחתי מודתו ועשה וסבור שלא הפריש וחזר וקרא שם על מ' חלות אחרות לא קדשי, דהא טעה, ומן הקדש טעות אינו הקדש צמסכת נזר (נ"א). וליחא נמי בזה אחר זה. שטס הפריש מ'
 לתודתו וחזר והפריש לה מ' אחיות לא קדשי, וכי שטטה על שמונים צבת אחת אמר חוקיה דקדשי מ' מתוך שמונים, שחיתת התודה מקדשת הלחם כדתינא צמנחות (פ"ח): **קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא על**
הוציאה (שורבין ג). קדשי לה ארבעים מתוך שמונים קדשי. הא מ' קאמר (ש"ס). קדשו לה ארבעים מתוך שמונים וכוין שמונים וכוין שמונים יאכלו צקדושה ליום ולילה דהא לא ידעי הי ארבעים קדשי (מנחות ע"ה מנח"י).
 נמתיך דאי אבד הא ליפוק צמחריני (מנחות ש"ס). לא יקדשו בו' לא יקדשו בו' לא קדשי. שהרי אין מציאין לתודה אלא מ' חלות (ש"ס). דהא לא אפשה דיקדשו שמונים דלא צעי אלא ארבעים ולא ילא ידי מרו דלא תפסי צה צקדושה (ש"ס)
 ככת"י. מר סבר לאחירות קא מיכוון. מ"ד קדשו סכר האי דשטטה סמס און דעמו אלא על מ', והאי דהביא פ' לאחיות מכוין דאי אינדו יפוק צמחריני (מנחות ש"ס). שטס יאכדו או יעמלו חתיין יעטור בחתיין והוה ליה
 כאומר יקדשו ארבעים מתוך שמונים (שורבין ג). ומר סבר לקרבן גדול קא מיכוון. מ"ד לא קדשו סכר הא דהביא שמונים דעמו וכו"ל ומכיון לביאה קרבן גדול וספול (מנחות ש"ס). והא לא אפשה, וארבעין מנייהו לא
 לחתיין ולקדשו (שורבין ג). קידושין שאין מסורין לביאה. שאין סופן צלח ליה ציאה (במכות כ"ג). שאינו ידוע אחיזה אשתו ואיוו אחות אשתו שהיא צבת (לעיל ט). בר אהינא אסברא לי. מסך אחד ששמו צר אהינא
 למדעי טעם זה מן המקרא, כי יקה ובעלה, קימת כפף החיאה לבעלה הוא דהיא קימה (ש"ס). קני את וחמור. את וצממה זו מקני נכסי (רשב"ם ב"ב קמ"ג).

